பகவத் த்யாந ஸோபாநம்

(உரையவதாரிகை.) தேசிகன் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே நித்யவாஸம் செய்தருள விரும்பி அங்கேற எழுந்தருளினபோது அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களுள் தலையானது இது. ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில், திருப்பாணாழ்வாரருளிச்செய்த அமலனாதி பிரானை யொத்ததாம் இது. அழகிய மணவாளனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான வடிவழகை யநுபவிப்பதில் இவ்விரண்டு திவ்யக்ரந்தங்களுக்கும் ஸாம்ய முள்ளது. "ஸ்ரீரங்கராஜத்யாந ஸோபாநம்" என்று திருநாமம் சாத்தாமல் "பகவத் த்யாந ஸோபாநம்" என்று திருநாமம் சாத்தினது பகவச்சப்தவாச்யத்வம் ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்திலே யோகரூடமென்னும் திருவுள்ளத்தினாலென்று பெரியார் கூறுவர். ஸோபாநமென்று படிக்குப்பெயர்; பக்தர்களின் சித்தவ்ருத்தியானது ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளினின்று திருமுடியளவும் ஏறுவதற்கு இந்த ஸ்தோத்ரம் படிக்கட்டுபோன்றதென்று சமத்காரசாலியான உக்தி. இதைக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸகல அவயவங்களையும் அடைவே அநுபவிப்பது எளிது என்றபடி.

அந்தர் ஜ்யோதி: கிமபி யமிநாம் அஞ்ஜநம் யோகத்ருஷ்டே:
சிந்தாரத்நம் ஸுலபமிஹ ந: ஸித்திமோக்ஷாநுரூபம்,
தீநாநாதவ்யஸநசமநம் தைவதம் தைவதாநாம்
திவ்யம் சக்ஷுச் ச்ருதிபரிஷதாம் த்ருச்யதே ரங்கமத்யே. (1)

யமிநாம்—யோகிகளுக்கு, கிமபி – அநிர்வசநீயமாய், அந்த: ஜ்யோதி:—ஹ்ருதய குஹரத்திலே தோன்றும் சோதிபோன்றதாய், யோகத்ருஷ்டே: அஞ்ஜநம்—யோகக்கண்ணை நிஷ்கல்மஷமாகச் செய்ய வல்ல ஸித்தாஞ்ஜநம் போன்றதாய், இஹ ந: ஸுலபம்—கண்ணெதிரே நமக்கு எளிதாய், ஸித்தி மோக்ஷ அநுரூபம் சிந்தாரத்நம்—யோக ஸித்தியையோ மோக்ஷத்தையோ வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி அளிக்கவல்ல சிந்தாமணி போன்றதாய், தீந அநாத வ்யஸந சமநம்—அசக்தர்களும் அநாதர்களுமான நம்போல்வாருடைய விஷயாந்தரப் பற்றுகிற இடரைப் போக்க வல்லதாய், ச்ருதி பரிஷதாம் திவ்யம் சக்ஷு:—வேதராசிகளுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸு

போன்றதாய், தைவதாநாம் தைவதம்—தெய்வங்களெல்லாவற்றுக்கும் மேலான தான தெய்வமொன்று, ரங்கமத்யே த்ருச்யதே—ஸ்ரீரங்க விமானத்திடையே ஸேவிக் கப்படுகின்றது.

* * * மேல்ச்லோகத்திலிருந்து திருவடிமுதலான திவ்யாவயவங்களில் ஈடுபட்டுப் பேசப்போகிறவர் முந்துறமுன்னம் அவயவி பக்கலிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார்; ஸ்ரீ ரங்கநாதனென்று ஸ்பஷ்டமாக நிர்தேசியாமல், ஜ்யோதிஸ்ஸென்றும் அஞ்ஜனமென்றும் சிந்தாமணியென்றும் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸென்றும் தைவதமென்றும் இங்ஙனே சில சப்தவிசேஷங்களாலே நிர்தேசித்திருப்பது நாநாப்ரமாண புஞ்ஜங்களில் நோக்காகவாயிற்று. * குழுமித் தேவர்குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ்சுள்ளெழும் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையடியொற்றி "யமிநாம் கிமபி அந்தர் ஜ்யோதி:" என்றது. "யோகத்ருஷ்டே: அஞ்ஜநம்" என்றதிலும் 'யமிநாம், கிமபி' என்பவற்றை அநுஷங்கம் செய்துகொள்ளலாம். [யமிநாம் யோகத்ருஷ்டே: கிமபி அஞ்ஜநம்] ஸித்தாஞ்ஜநமணியாத த்ருஷ்டிக்கு அரும்பெரும்பொருள் புலப்படாததன்றோ. எம்பெருமானையே ஸித்தாஞ்ஜநமாகச் சொல்லுகிறதிங்கு. வரதராஜபஞ்சாசத்தில் "ஸித்தாஞ்ஜநேந பவதைவ விபூஷிதாக்ஷா:...மாயாநிகூட மநபாயமஹாநிதிம் த்வாம் பச்யந்தி" என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். யோகிகள் யோகம் பண்ணி ஸாக்ஷாத்கரிக்க நினைத்தாலும் எம்பெருமான் தன்னைத் தானே காட்டிக் கொடுத்தாலல்லது காணலாகாதென்பது இங்கு விவக்ஷிதம். ஆனதுபற்றியே எம்பெருமான்தன்னையே ஸித்தாஞ்ஜனமாக வைத்துப் பேசினராயிற்று. [இஹ ந: ஸுலபம் சிந்தாரத்நம்] ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை 'சிந்தாமணியே!' என்றழைக்கிறார்கள். பட்டர் "ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ: ஸ்ரீரங்கேசயமாச்ரயே, சிந்தாமணி மிவோத்வாந்தம் உத்ஸங்கே அநந்தபோகிந:" என்றருளிச்செய்தார். சிந்தித்த வளவிலேயே ஸர்வஸ்வத்தையுமளிக்கவல்லதொரு ரத்நவிசேஷம் சிந்தாமணியெனப்படும்; அஃது உலகத்தில் எளிதன்று, அரிதாயிருக்கும். அது இங்கே ஸ்ரீரங்க விமானத்திலே ஸுலபமாயிற்றென்கை.

[ஸித்திமோக்ஷாநுரூபம்] ஸித்தியென்பது யோகஸித்தி; இது இவ்விபூதியிலேயே ப்ராப்தமாகக்கூடியது. இதைவிரும்பினால் இதையும, மோக்ஷத்தை விரும்பினால் அதையும் அளிக்கவல்லவனிறே எம்பெருமான். [நீந அநாத வ்யஸந சமநம்] அகிஞ்சநர்களாயும் அநந்யகதிகளாயுமிருப்பார்க்கு துக்கசாந்தியைச் செய்விக்க வல்லதென்கை. [தைவதாநாம் தைவதம்] * யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கும் ஆங்கடவுள் நீயென்றால் அஃதுனக்கு வியப்பாமோ?* என்றார் பிள்ளைப்பெருமாள். தெய்வமென்று பேர்பெற்றிருக்குமவர்களுக்கெல்லாம் தலையான தெய்வமென்றபடி. [ச்ருதிபரிஷதாம் திவ்யம் சக்ஷு:] வேதராசிகளுக்கெல்லாம் திவ்யமான கண்ணாயிருப்பவனெம்பெருமான். "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்ற கீதாசார்யஸூக்தியை விவரித்தபடி. ஆக இப்படிப்பட்டவொரு பரஞ்சோதியை *யான் கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே* என்றாராயிற்று. .... (1)

வேலாதீதச்ருதிபரிமளம் வேதஸாம் மௌலிஸேவ்யம்
ப்ராதுர்ப்பூதம் கநகஸரிதஸ் ஸைகதே ஹம்ஸஜுஷ்டே,
லக்ஷ்மீபூம்யோ: கரஸரஸிஜைர் லாலிதம் ரங்கபர்த்து:
பாதாம்போஜம் ப்ரதிபலதி மே பாவநாதீர்க்கிகாயாம். (2)

வேலாதீத ச்ருதி பரிமலம்—எல்லை கடந்த வேத பரிமளத்தையுடையதும், வேதஸாம் மௌலி ஸேவ்யம்—ப்ரஹ்ம பட்டத்தில் அமருமவர்களுக்கெல்லாம் தலையால் வணங்கத் தக்கதும், ஹம்ஸ ஜுஷ்டே கநகஸரித: ஸைகதே ப்ராதுர்ப்பூதம்—ஹம்ஸ ஸேவிதமான திருக்காவேரியினிடையே தோன்றியுள்ளதும், லக்ஷ்மீ பூம்யோ: கரஸரஸிஜை: லாலிதம்—ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் திருக்கைத் தாமரைகளால் வருடப்பட்டதுமான, ரங்கபர்த்து: பாத அம்போஜம்—ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருவடித் தாமரையானது. மே பாவநாதீர்க்கிகாயாம் ப்ரதிபலதி—அடியேனுடைய சிந்தனையாகிற வாவியிலே பிரதிபிம்பிக்கின்றது.

* * * நீண்மதிளரங்கத் தம்மானுடைய திருக்கமலபாதம் அநவரதமும் தம்முடைய சிந்தனையிலேயேயிருப்பதாக வருளிச்செய்கிறாரிதில். வேலாதீதச்ருதிபரிமலம் என்பதற்கு (பதவுரையில் எழுதியபடி) பஹுவ்ரீஹியாகக்கொண்டு வேலாதீதமான ச்ருதிபரிமளத்தையுடையது என்றுரைப்பதுதான் பொருத்தம் சிலர் (வேலாதீத) என்பதை ச்ருதிக்கு விசேஷணமாக்கி எல்லைகடந்த வேதங்களின் பரிமள ரூபமாகவுள்ளது திருவடி, என்றுரைப்பர். அநந்தங்களான ச்ருதிகளானவை *ஸர்வே வேதா யத்பதம் ஆமநந்தி* என்கிறபடியே பகவத்பாதாரவிந்த ப்ரதிபாதனத்தினாலேயே பரிமளம் பெற்றவையாகின்றன என்பது அதன் கருத்தாமென்பர். *வேலாதீத ச்ருதிபரிமளமென்கிற விது பாதாம்போஜத்திற்கு விசேஷணமாயிருக்கையாலே அம்போஜத்திற்குப் பரிமளமுடைமை சொல்லவேண்டியது முக்கியமாகையாலே முன்னம் சொல்லப்பட்ட பஹுவ்ரீஹியர்த்தமே சிறக்கும். யாதவாப்யுதயத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தில் (ச்லோ. 95-ல்) "நித்யாபூர்வ ச்ருதிபரிமளம் பாதாம்போஜம்" என்ற விடத்தில் தீக்ஷிதர் பஹுவ்ரீஹியாகவே வியாக்கியானம் செய்திருக்கக் காண்கையாலே அதற்கு மிணங்கும். 'பரிமளத்தையுடையது' என்று சொல்லுவதிற்காட்டிலும் பரிமளஸ்வரூபமாகவே யுள்ளதென்று சொல்லுவதில் விசேஷமுண்டாகையாலே தத்புருஷனாகக் கொள்வதே சிறக்குமென்கிற வாதம் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில் பரிமளசப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே பஹுவ்ரீஹியாகக் கொண்டாலல்லது ப்ரயோகம் பொருந்தாது. பாதாம்போஜமென்கிற கர்த்ருபதம் ப்ரதமாவிபக்த்யந்தமாதலால் பஹுவ்ரீஹிவிவக்ஷையில்லாதபோது "வேலாதீத ச்ருதிபரிமள:" என்று விஸர்க்காந்தமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமையாலே பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் அவர்ஜநீயமென்க. வேலாதீதச்ருதிகளைப் பரிமளமாக வுடையது என்னவுமாம். உலகில் தாமரைப்பூவின் நறுமணம் ஸ்வல்பம்; அதுவும் காதாசித்கம்; திருவடியாகிற இந்தத் தாமரைப்பூவின் நறுமணமானது அங்ஙனன்றிக்கே அபரிமிதமாயும் ஸர்வகாலிகமாயுமுள்ளதென்பது இங்கு விவக்ஷிதம். "வேலாதீத" என்பதில் இவ்விரண்டு பொருளும் உறையும். "வேலா காலமர்யாதயோரபி" என்ற அமரகோசத்தின் படிக்கும், "வேலா காலே ச ஸீமாயாம்" என்ற மேதிநீகோசத்தின்படிக்கும் வேலாசப்தமானது அளவையும் காலத்தையும் சொல்லக்கடவதாகையாலே அளவு கடந்த பரிமளத்தையுடையது என்றும், காலாதீதமான [ஸர்வகாலவர்த்தியான] பரிமளத்தையுடையதென்றும் பொருளாகக் குறையில்லை.

இங்கு ச்ருதிசப்தத்தாலே திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிடச்ருதியை விவக்ஷித்து, அதில் முதற்பாசுரத்தில் *துயரறுசுடரடி* யென்று யாதாரவிந்த

ப்ரஸ்தாவம் செய்திருக்கையாலே அந்த நறுமணத்தைக் கொண்டிருப்பதென்று உரைப்பது மிகப்பொருந்தும். *முகில்வண்ணனடிமேல் சொன்னசொல் மாலையிறே. யதிராஜஸப்ததியில் * யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோத வாஸிதம், ச்ருதீநாம் விச்ரமாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸ்மஹே* என்றருளிச்செய்தவருடைய திவ்யஸூக்தியாகையாலே ச்ருதிபரிமளமென்பது இதுவேயாகை உசிதம். வேலாதீத என்பதை ச்ருதிக்கு விஷேசணமாகக் கொண்டால் ஸர்வாதிகாரமான ச்ருதியென்று திருவாய்மொழியை ஸுஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவித்ததாகும். அதையே பரிமளமாக வுடையது பாதாம்போஜம் என்க.

[வேதஸாம் மௌலிஸேவ்யம்] அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரஹ்மபட்டம் பெற்றுக் கழிந்தவர்களுக்குக் கணக்கில்லாமையாலே "வேதஸாம்" என்று பஹு வசந ப்ரயோகம் பண்ணிக்கிடக்கிறது தசாவதாரஸ்தோத்ரத்திலும் [*ப்ரத்யாதிஷ்ட ....யாத்ருச்சிகாத் வேதஸாம்*] என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் தேசிக ஸூக்திகளில் பஹுவசநப்ரயோகமேயுள்ளது. பாதாம்போஜமென்று திருவடியைப் புஷ்பமாகப் பேசினதற்குச்சேர "மௌலிஸேவ்யம்" என்றது. பலபல நான்முகக் கடவுளர்க்குச் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாயிற்று அரங்கனடியிணை. * அமரர் சென்னிப்பூவினை * என்று எம்பெருமான்தன்னையே அமரர்சென்னிப்பூவாக வருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; *கோலமாமென் சென்னிக்கு உன்கமல மன்ன குரைகழலே * * அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்* இத்யாதிப்படியே சிரோதார்யத்வம் திருவடிக்கு மிகப்பொருந்து மாகையாலே "மௌலிஸேவ்யம் பாதாம்போஜம்" என்றது. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளை விசேஷித்து நான்முகன் ஆராதித்துப்பணிந்தது புராணப்ரஸித்தம். அது "எம்மாண்பினயன் நான்கு நாவினாலுமெடுத்தேத்தி" என்கிற பெருமாள் திருமொழிப்பாசுரத்தினாலும், "ஸர்க்காப்யாஸவிசாலயா நிஜதியா...கல்பாநேவ பஹூந் கமண்டலுகளத் கங்காப்லுதோபூஜயத் ப்ரஹ்மா த்வாம் முகலோசநாஞ்ஜலிபுடை: பத்மைரிவாவர்ஜிதை:" "மந்வந்வவாயே த்ருஹிணே ச தந்யே" இத்யாதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸூக்திகளாலும் விசதம். அவற்றைக் கடாக்ஷித்தே இங்கு "வேதஸாம் மௌலிஸேவ்யம்" என்றது.

[ஹம்ஸஜுஷ்டே கநகஸரிதஸ் ஸைகதே ப்ராதுர்ப்பூதம்.] உலகில் தாமரை சேற்றிலே முளைப்பதன்றி மணலிலோ மணற்குன்றிலோ முளைக்கவில்லாது; ப்ரக்ருதத்தில் அநுபவிக்கப்படுகிற தாமரையானது * திடர்விளங்கு கரைப்பொன்னி நடுவுபாட்டில் தோன்றிற்றாகையாலே ஸைகதே ப்ராதுர்ப்பூதமென்று அதிசயமாக வருளிச்செய்கிறபடி. திருக்காவிரியானது தென்மொழியில் பொன்னியாறென்றும், வடமொழியில் ஹேமாபகா, கநகஸரித் என்றும் கூறப்படும். பொன்களைத் தொழித்துக்கொண்டு வருகிறதென்னுங் காரணத்தினாலும், காவிரி மணல்கள் மிகநுட்பமான ஸுவர்ணப்சங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவென்னும் ப்ரஸித்தியினாலும் இப்பெயர் நிகழ்ந்ததென்பர். [ஹம்ஸஜுஷ்டே] என்கிற விசேஷணமானது * மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும்படியைமட்டும் சொல்லுகிறதன்று; * சிற்றெயிற்று முற்றல்மூங்கில் மூன்றுதண்டரொன்றினர், அற்றபற்றர் சுற்றிவாழுமந் தணீரரங்கமே * என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின்படி பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யர்கள் சூழ்ந்திருக்கும்படியையும் தெரிவிக்கின்றது. ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் எம்பார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் நஞ்சீயர் முதலான பரமஹம்ஸ மஹாசார்யர்கள் நிச்சலுமுறைந்து ஸேவித்தவிடமிறே தென்திருவரங்

கம். * என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே * என்று அநுப வித்த திருப்பாணபெருமாளுக்கு வாஹனமாயமைந்த லோகஸாரங்க மஹா முனி களையும் நினைப்பது. கீழே " வேதஸாம் மௌலிஸேவ்யம் " என்று ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளதனால் பிரமன் ஸேவார்த்தமாக இங்குவரும்போது அவனுக்கு ஊர்தியாக வந்த ஹம்ஸம் திருக்காவிரியின் மணற்குன்றிலே யீடுபட்டிருக்கும் படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[லக்ஷ்மீபூம்யோ: கரஸரஸிஜைர் லாலிதம்] * வடிவிணையில்லாமலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. "பத்மாதாத்ரீகராப்யாம் பரிசித சரணம் ரங்கராஜம்" என்றும் "ஸ்ரீரங்கேசயஜங்கே ஸ்ரீபூம்யாமர்ச ஹர்ஷகண் டகிதே" என்றும் பட்டரருளிச் செய்தார். பிள்ளைப்பெருமாளும் கலம்பகம் தொ டங்கும் போதே "சீர்பூத்த செழுங்கமலத் திருத்தவிசின் வீற்றிருக்கும் நீர்பூத்த திரு களும் நிலமகளுமடிவருட" என்றார். உலகில் "ராஜாக்களை ராஜாக்கள் ஆதரிப்பர், வித்வான்களை வித்வான்கள் ஆதரிப்பர்" என்னுமாபோலே தாமரை யைத் தாமரையா தரிக்குமென்னப் பொருந்துமாகையாலே பாதாம்போஜத்தைக் கரஸரஸிஜம் லாலநம் செய்வதாகச் சொன்னவிது ரஸிக்கத்தக்கது. ஆக இப்படிப் பட்ட அரங்கனடியிணை [மே பாவநாதீர்க்கிகாயாம் ப்ரதிபலதி] தம்முடைய சிந்தனையை ஒருவாவியாக ரூபணம் செய்து அதுதன்னிலே ப்ரதிபலிப்பதாகவருளிச் செய்கிறார். ஜலாசயத்திலுள்ளது ஜலாசயத்திலேயே ப்ரதிபலிக்கக் கடவதாகை யாலே கீழே கநகஸரித: என்று கூறினதற்கு ஈடாக பாவநாதீர்க்கிகாயாம் என்றது. ... ... (2)

சித்ராகாராம் கடகருசிபிச் சாருவ்ருத்தாநுபூர்வாம்
காலே தூர்த்யத்ருததரகதிம் காந்திலீலாகலாசீம்.
ஜாநுச்சாயாத்விகுணஸுபகாம் ரங்கபர்த்துர் மதாத்மா
ஜங்காம் த்ருஷ்ட்வா ஜநநபதவீஜாங்கிகத்வம் ஜஹாதி. (3)

கடக ருசிபி: சித்ர ஆகாராம்—திருவடித் திருவாபரணங்களின் காந்திகளினால் நாநாவர்ணமான உருவத்தை யுடையதும், சாரு வ்ருத்த அநுபூர்வாம்— அழகியதும் வர்த்துலாகாரமுடையதும் மேல்பாகத்திற்கு இணங்கியதும், காலே—தூது செல்ல நேருங்காலத்தில், தூத்ய த்ருததர கதிம்—தூதுபோவதில் பதற்ற முடையதும், காந்திலீலா கலாசீம்—காந்தி முழுவதும் தங்கியிருப்பதற்கான வொரு பாத்திரம் போன்றதும், ஜாநுச்சாயா த்விகுண ஸுபகாம்—திரு முழந்தாளின் காந்தியினால் இரட்டித்த அழகையுடையதுமான, ரங்கபர்த்து: ஜங்காம்—ஸ்ரீரங்கநாதனது கணைக் காலை, மத் ஆத்மா த்ருஷ்ட்வா—என்மனம் ஸேவித்து, ஜநநபதவீ ஜாங்கிகத்வம் ஜஹாதி—ஸம்ஸார ஸரணியில் ஓடிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர்கின்றது.

* * * ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய கணைக்கால்களை ஸேவித்தமாத்திரத்தில் "புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம் புநரபி ஜநநீஜடரே பதநம்" என்னும்படியான ஸம்ஸார சாந்தார ஸஞ்சாரம் தொலைந்ததாமென்கிற திருவுள்ளத்தைக் காட்டுகிறது இந்த ச்லோகம். *இணைக்காலில் வெள்ளித்தளை நின்றிலங்கும் கணைக்காலிருந்தவா காணீரே* என்று பெரியாழ்வார் அநுஸந்தித்த திருவாபரணச் சேர்த்தியைத் திரு வுள்ளம்பற்றி "கடகருசிபிச் சித்ராகாராம்" என்கிறார். கடகமென்பது பாதகடகம். தண்டையைச் சொன்னபடி அது கனகமயமாய் நாநாரத்னங்களிழைக்கப் பெற்றி ருக்கும்; ஒவ்வொரு ரத்னமும் ஒவ்வொரு நிறமான வொளியையுடைத்தாயிருக்கு மாகையாலே பல நிறங்களான வொளிகள் பரம்பியதனால் கணைக்கால் சித்ராகார மாய்த் திகழாநின்றதென்கை.

[சாருவ்ருத்தாநுபூர்வாம்] குமார ஸம்பவத்தில் பார்வதியின் கணைக்காலை வருணிக்கின்ற மஹாகவி [1-35.] *வ்ருத்தாநுபூர்வே ச நசாதிதீர்க்கே ஜங்கே சுபே* என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மல்லிநாதர் "வ்ருத்தே—வர்த்துலே, பூர்வமநுகதே அநுபூர்வே; கோபுச்சாகாரே இத்யர்த்த:, வ்ருத்தே ச தே அநுபூர்வே ச வ்ருத்தாநுபூர்வே,' என்று வியாக்கியான மியற்றி யுள்ளார். ஜங்கையை வருணிக்குமிடங்களில் *வ்ருத்தாநுபூர்வமென்று வருணிக்கிறபடியைக் காண்கிறோம். நக்ஷத்ர மாலிகையிலும் ஆழ்வாருடைய ஜங்காவர்ணனத்தில் "நத்வா யாம்... ...விஸ்தீர்ணச்சவிசாகயா சடஜிதோ வ்ருத்தாநு பூர்வீஜுஷா ஜங்காகல்பதருச்ரியா" என்றுள்ளது. அமையவேண்டிய ரீதியில் அமைந்திருப்பதென்பது பரமதாற்பரியம்.

[காலே தூத்யத்ருதசரகதிம்] பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருவடிவர்ணனத்தில் "யத் ப்ருந்தாவநபண்டிதம் யத் தூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்" என்றருளிச் செய்தார். இவர் தாமும் பாதுகாஸஹஸ்ரத்திலே "யோஷித்பூதத்ருஷந்தி...தூத்யாதிஷ்வபி துர்வசாநி பதயோ: க்ருத்யாநி" என்றருளிச் செய்கிறார். நவரத்தினமாலையென்னும் பிரபந்தத்திலும் * அடியவர் மெய்யர் மலர்ப்பதங்களைத் துதிக்கும் முதற்பாட்டில் "தருமனிரந்தது இசைந்து சென்றன" என்கிறார். இங்ஙனே திருவடியின் செயலாகச் சொல்லப்படுகிற தூது செல்லுஞ்செயல் இங்கு ஜங்கைக்குச் சொல்லப்படுவதனால் ஒரு குறையுமில்லை. ஜங்காபல முள்ளவர்களுக்கே நடந்து செல்வது எளிதாகுமாதலால் பாதத்தின் செயலான விதனை ஜங்கைக்குச் சொல்லுவது பொருத்தமேயாகும்; ஜங்கையும் பாதைகதேசமிறே. தூதுசென்ற கண்ணபிரானும் அரவணைமேல் பள்ளிகொள்ளு மரங்கனும் தர்ம்யைக்யத்தாலே அபிந்நவ்யக்திகளென்று காட்டுதற்காக இந்த விசேஷணமிட்டபடி. "மதுரைமாநகரந்தன்னுள் கவளமால்யானை கொன்ற கண்ணனையரங்கமாலை" "கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனண்டர்கோனணி யரங்கன்" என்றிப்புடைகளிலேயிறே ஆழ்வார்களுமநுபவித்தது.

[காந்திலீலா கலாசீம்] 'கலாசீ' என்று அடி சிறுத்துவாய்விரிந்ததானவொரு பாத்ரவிசேஷத்திற்கு வாசகமான சப்தமென்று கொள்வது. படிக்கம் என்னலாம். மேலான அவயவங்களினின்றும் பெருகும் ஸௌந்தர்யப்ரவாஹத்தை தன்னில் தாங்கிக் கொண்டிருக்க வல்லதொரு பாத்திரமோ! என்னலாம்படி யுள்ளதாம் கணைக்கால். லீலாசப்தத்தைக் காந்தியோடு சேர்க்கலாகாது; கலாசியோடு சேர்க்கவேணும். லீலைக்காக வைத்துக்கொள்ளப்படுகிற கலாசியென்றபடி. அது காந்திகளைத் தாங்குவதற்கு உபயுக்தமாவதாலே 'காந்திலீலாகலாசீம்' எனப்பட்டது.

[ஜாநுச்சாயாத்விகுணஸுபகாம்] திருமுழந்தாளும் திருக்கணைக்காலும் மிக நெருங்கின திவ்யாவயவங்களாகையாலே முழந்தாளின் அழகும் ஜங்கையினழகோடே சேர்ந்து இரட்டித்த அழகு பொலிந்ததாயிற்று. த்விகுணம் யதா ததாஸுபகாம்—என்று விரிக்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ரங்கபர்த்து: ஜங்காம் மதாத்மா த்ருஷ்ட்வா ஜநநபதவீ ஜாங்கிகத்வம் ஜஹாதி. அரங்கனுடைய திருக்கணைக்காலை ஸேவித்த பிறகு நமக்கு ஸம்ஸாரஸரணியில் ஓட்டம் தடைபட்டு நிற்குமென்றதாயிற்று. (3)

காமாராமஸ்திரகதலிகாஸ்தம்பஸம்பாவநீயம்
க்ஷௌமாச்லிஷ்டம் கிமபி கமலாபூமிநீளோபதாநம்,
ந்யஞ்சத் காஞ்சீ கிரணருசிரம் நிர்விசத்யூருயுக்மம்
லாவண்யௌககத்வயமிவ மதீர் மாமிகா ரங்கபூந:. (4)

காம ஆராம ஸ்திர கதலிகாஸ்தம்ப ஸம்பாவநீயம்—மன்மதன் தோட்டத்திலே நிலைநின்று வளர்ந்த வாழை மரமோ ! என்னலாம் படியுள்ளதும், க்ஷௌம ஆச்லிஷ்டம்—பீதாம்பரத்தை யணிந்து கொண்டிருப்பதும், கிமபி கமலா பூமி நீளா உபதாநம்—ஸ்ரீ பூமிநீளா தேவிகளுக்கு விலக்ஷணமான தலையணை போன்றதும், ந்யஞ்சத் காஞ்சீ கிரண ருசிரம்—கீழ் முகமாக மிளிர்கின்ற கடிபூஷண வொளிகளினுல் அழகு பெற்றதுமான, ரங்கயூந: ஊருயுக்மம்—ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருத்துடையிணையை, மாமிகா மதி:—எனது சிந்தையானது, லாவண்ய ஓக த்வயம் இவ—லாவண்ய ப்ரவாஹமிரண்டென்றுகொண்டு, நிர்விசதி—அநுபவிக்கின்றது.

* * * அழகிய மணவாளனுடைய திருத்துடையிணையை யநுபவித்துப் பேசுகிருர். அடிபருத்து நுனிசிறுத்து மதமதென்று மாம்ஸளங்களாய் விளங்கும் துடையை கந்தளித கதளீகாண்டத் தோடொப்ப வருணிப்பது கவி ஸம்ப்ரதாயமாதலால் கதளீஸ்தம்பஸம்பாவநீயம் என்றது. ப்ரஸித்தமாய் உபமாநமாகச் சொல்லப்படுகிற வஸ்துக்களையெடுத்து ‘உபமேயத்துக்கு இவை நேர் நில்லா’ என்று கழித்துவிடுவதுமுண்டு. அழகிய மணவாளனுடைய திருத்துடைகளையே வருணிக்கின்ற பட்டர் * ரம்பாகரபகரீந்த்ர கராபிரூப்யதர்ப்பம்......பரிபூய கர்வகுர்வோ: கிமுபமிமீமஹி ரங்ககுஞ்ஜரோர்வோ: * என்ருர். கதளீஸ்தம்பாதிகளை வென்று விளங்குகின்ற திருத்துடைகளுக்கு உபமானமாகச் சொல்லக்கூடிய வஸ்துவேயில்லை யென்கை. பார்வதியின் துடைகளை வருணிக்கின்ற மஹாகவி *ஏகாந்தசைத்யாத் கதலீவிசேஷா:...--ஜாதாஸ் ததூர்வோருபமாந பாஹ்யா:” என்ருன். ஆக உபமிக்கத்தகாததாகக் கழிக்கப்பட்ட கதலீஸ்தம்பத்தை இங்கு உபமானமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி “கதலீஸ்தம்பஸம்பாவநீயம்” என்று எங்ஙனமருளிச்செய்கிருரென்று சங்கிக்க வேண்டா; ஒக்குமென்பதும், ஒவ்வாதென்பதும், எடுத்துக்கழிக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை யென்பதுமாகிய இவையெல்லாம் கவிகளின் கோஷ்டியில் பர்யாயமேயென்று கொள்ளலாம். கதளீஸ்தம்பத்தாலே ஸம்பாவநீயமென்று கொண்டு கதளீஸ்தம்பத்தினுல் கௌரவிக்கத்தக்கதாகவுள்ளதென்று பொருள் கொள்ளலாமென்பர் சிலர்.

அந்த கதளீஸ்தம்பம் எந்த தோட்டத்திலுண்டானதென்ன [காமாராம] மன்மதோத்யானத்திலுண்டானதென்கிருர். தேவேந்திரனுக்கு நந்தனமென்னும் தோட்டம் போலவும், குபேரனுக்கு சைத்ரரதமென்னும் தோட்டம் போலவும் மன்மதனுக்கு ஒரு தோட்டமிருப்பதாக ப்ரஸித்தியில்லையாயினும் இது கல்பித்துச் சொல்லுகிறதித்தனை. மன்மதன் வில்லாகக் கொள்ளுகிற கரும்பும், அம்பாகக் கொள்ளுகிற மலர்களும் எந்தத் தோட்டத்தில் விளைகின்றனவோ அது தன்னிலேயே வாழையும் விளையத்தட்டில்லையென்று கொள்க. “ஸ்திரகதளிகா” என்றது பெருங்காற்றுக்கும் சலியாமல் என்றுமழியாமல் நிலைத்துநிற்கிற வாழை என்றபடி.

[க்ஷௌம ஆச்லிஷ்டம்] பீதாம்பராலங்க்ருதமென்று கருத்து. அசேதந வஸ்துவும் ஆச்லேஷம் செய்துகொள்ள விரும்பும்படியான அழகு வாய்ந்ததென்கை. [கமலாபூமிநீலோபதாநம்] * ஆவிவாஹஸமயாத் க்ருஹே வநே

சைசவே ததநு யௌவநே புந:, ஸ்வாபஹேது ரநுபாச்ரிதோந்யயா ராம பாஹுருபதாநமேஷ தே. * [உத்தரராமசரிதே] என்று பவபூதி சொன்னபடி பிராட்டிமார்க்கு எம்பெருமானுடைய பாஹுவேதான் தலையணையாகலாம், மற்றோரவயம் ஆகத் தகாது என்றொரு கட்டளையில்லையே. அடி வருடாநின்ற தேவிமார்கள் சிறிது ச்ரமம் தோன்றினவாறே திருத்துடையிலேயே தலையை வைத்து சயனிப்பர்களாயிற்று. ஆகவே திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளுமான தேவிமார் மூவர்க்கும் உபதாநமாயிருக்கும் திருத்துடைகளென்கிறது.

[ந்யஞ்சத்காஞ்சீ கிரணருசிரம்.] * அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே * என்று திருப்பாணாழ்வார் அநுபவித்த உதரபந்த திவ்யாபரணத்தின் ஒளிகள் கீழ்முகமாக ப்ரஸரிக்க, அதனாலானவழகும் விஞ்சி விளங்கினபடி.

[லாவண்யௌகத்வயமிவ] ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்திலே * யா தே காத்ரே வரத ஜநிதா காந்திமய்யாபகாபூந் தஸ்யா: ஸ்ரோதோந்விதயமிஹ யத் யாதி பாதப்ரவாதம் * என்றருளிச் செய்த ச்லோகத்தை யடியொற்றிப் பேசுகிறபடி; திருமேனியில் தோன்றின லாவண்யப்ரவாஹமானது திருநாபியளவும் ஒரேபெருக்காகப் புரண்டோடி வந்து அதன் கீழே இருபிரிவாகப் பிரியலுற்றதோ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றதாயிற்று திருத்துடையிணை. இதனுடைய பரிபூர்ணாநுபவம் செல்லா நின்றபடியை யருளிச் செய்தாராயிற்று. .... (4)

ஸம்ப்ரீணாதி ப்ரதிகலமஸௌ மாநஸம் மே ஸுஜாதா
கம்பீரத்வாத் க்வசந ஸமயே கூடநிக்ஷிப்தவிச்வா,
நாலீகேந ஸ்புரிதரஜஸா வேதஸோ நிர்மிமாணா
ரம்யாவர்த்தத்யுதிஸஹசரீ ரங்கநாதஸ்ய நாபி:. (5)

ஸுஜாதா—ஆபிஜாத்யமுடையதும், கம்பீரத்வாத்—ஆழமுடைமையினாலே, க்வசந ஸமயே—(பிரளயமாகிற) ஒருஸமய விசேஷத்திலே கூட நிக்ஷிப்த விச்வா—ஸகல புவனங்களையும் தன்னுள்ளேமறைத்து வைத்துக் கொண்டதும், ஸ்புரிதரஜஸா—தோன்றப்பெற்ற துகளையுடைய, நாலீகேந—உந்திக் கமலத்தினால், வேதஸ: நிர்மிமாணா—நான்முகக் கடவுளர்களைப் படைத்துக் கொண்டிருப்பதும், ரம்ய ஆவர்த்த த்யுதி ஸஹசரீ—அழகிய நீர்ச்சுழியின் காந்தியோடொத்த காந்தியையுடையதுமான, ரங்க நாதஸ்ய அஸௌ நாபி:— அரங்கனது இந்தத் திருநாபியானது, ப்ரதிகலம்—க்ஷணந்தோறும், மே மாநஸம்—எனது உள்ளத்தை, ஸம்ப்ரீணாதி—உகப்பிக்கின்றது.

" அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி மேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே " என்று திருப்பாணாழ்வாரநுபவித்தபடியே பெரிய பெருமாளுடைய திருநாபியை யநுபவிக்கிறாரிந்த ச்லோகத்தில். [ரங்கநாதஸ்ய ஸுஜாதா நாபி:] அணியரங்கனுடைய அழகிய திருநாபி எங்ஙனேயிராநின்ற தென்னில்; [கம்பீரத்வாத் க்வசந ஸமயே கூடநிக்ஷிப்தவிச்வா] * மண்ணாடும் விண்ணாடும் வானவரும் தானவரும் மற்றுமெல்லாம் உண்ணாத பெருவெள்ளமுண்ணாமல் தான்விழுங்கியுய்யக் கொண்ட * என்கிறபடியே, பிரளயமாகிற ஒரு காலவிசேஷத்திலே * நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும் தளிரொளியிமையவர் தலைவனுமுதலா யாவகை

யுலகமும் யாவருமகப்படத் தன்னுள்ளே மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் சிறிய நாபியிலே இடம்போதுமோவென்று சங்கிக்க வேண்டாமைக்காக * கம்பீரத்வாத் * என்றது. * தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்ட பொன் வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து * என்னும்படியான ஆழமுடைய தென்கை.

இன்னமும் திருநாபி எப்படிப்பட்டதென்ன ; [ஸ்புரிதரஜஸா நாளீகேந வேதஸ: நிர்மிமாணு] நாளீகமாவது தாமரை ; * நாபீநாளீகரிங்கந்மதுகரபடலீ * என்று தத்வமுக்தாகலாப மங்கல ச்லோகத்திலும் ப்ரயோகமுள்ளது. *தன்னுபி வலயத்துப் பேரொளிசேர் மன்னியதாமரை மாமலர்பூத்து, அம்மலர்மேல் முன்னம் திசைமுகனைத்தான்படைக்க * (பெரிய திருமடல்.) *உய்யுலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினுய் நான்முகனை * என்று சொல்லுகிறபடியே திருநாபியானது தன்னிடத்துண்டான தாமரைப் பூவினுலே எண்ணிறந்த நான்முகக்கடவுளர்களைப் படைத்ததாயிற்று. ஸ்புரிதரஜஸா என்று தாமரைக்கு இட்ட விசேஷணத்தினுல் அது விகஸிதம் என்று தெரிவித்தபடி. விகாஸதசையில்தானே ரஜஸ்ஸுக்கு ஸ்புரணமுண்டாகும். ரஜஸ்ஸென்று புஷ்பத்திலுள்ள துகளைச் சொல்லுகிறது.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில் ; [ரம்யாவர்த்தத்யுதிஸஹசரீ] வெள்ளம் அதிகமாமிடத்தில் நீர்ச்சுழியுண்டாவது ஸஹஜம்; அதுபோலே பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யாவயங்களிலே ஸௌந்தர்ய லாவண்யப்ரவாஹபுஞ்ஜம் விஞ்சின வாறே நாபியென்னும் வியாஜத்தினுல் சுழியுண்டாயிற்றே! என்னலாம்படியிருந்தது. ஸஹசரீ என்றது ஸத்ருசீ என்றபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாபியானது தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு இனிதாயிருக்கும் படியையருளிச் செய்தாராயிற்று. ப்ரதிகலம் என்றது அநுக்ஷணம் என்றபடி. கலா, காஷ்டா இவையாதிகளான சொற்கள் மிக அற்பமான கால அளவைக்குறிக்குமவையென்க.

இந்த ச்லோகத்தில் பதப்ரயோகங்களை ஊன்றி நோக்குமிடத்து ஸமாஸோக்தியலங்காரரீதியில் அப்ரஸ்துதமானவொரு குலஸ்த்ரீவ்ருத்தாந்தமும் தோற்றும். ஸுஜாதா என்று குலமகளைச் சொல்லுகிறது. [கம்பீரத்வாத் இத்யாதி.] கம்பீரப்ரக்ருதியினுலே க்ருஹச்சித்ரம் முதலானவற்றில் எதையும் வெளிவிடாமல் நெஞ்சிலுள்ளே மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பளென்கை. அவள் கன்னிகைப் பருவம் நீங்கின பின்பு, வேதாத்யயநாதிகளிலே பிரமனையொத்த ஸத்புத்ரர்களை ப்ரஸவிக்கும்படி சொல்லுகிறது மூன்றுவது பாதத்தினுல். ஆழ்வார்கள் திவ்ய தேசங்களை வருணிக்குமிடங்களில் *திசைமுகனனையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்* என்றும்;* திசைமுகனேயனைவர்கள்... அணியழுந்தூர்* என்றும் * வண்சிவனும் அயனுந் தானு மொப்பார்வாழ்...திருச்சிற்றுது* என்றும் அருளிச்செய்து போருவர்களிறே ஆகவே, வேதஸ : என்றது—பிரமன் போன்ற ஸ்த்ஸந்தானங்களையென்றபடி, (5)

ஸ்ரீவத்ஸேந ப்ரதிதவிபவம் ஸ்ரீபதந்யாஸதந்யம்
மத்யம் பாஹ்வோர் மணிவரருசா ரஞ்ஜிதம் ரங்கதாம்ந:,
ஸாந்த்ரச்சாயம் தருணதுலஸீசித்ரயா வைஜயந்த்யா
ஸந்தாபம் மே சமயதி தியச் சந்த்ரிகோதாரஹாரம். (6)

ஸ்ரீவத்ஸேந ப்ரதித விபவம்—ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவினுலே பிரசுரம் செய்யப்பட்ட ஐச்வரியத்தை யுடையதும், ஸ்ரீ பத ந்யாஸ தந்யம்—பெரிய பிராட்டி

யாருடைய திருவடிவைப்பினாலே பவித்திரமானதும், மணிவர ருசா ரஞ்ஜிதம்—கௌஸ்துபமென்னும் குருமாமணியினொளியினால் அழகு செய்விக்கப்பெற்றதும், தருண துலஸீ சித்ரயா வைஜயந்த்யா—முற்றின திருத்துழாயலங்கலோடு சேர்ந்து சித்ரவர்ணமாகப்பெற்ற வனமாலையினாலே, ஸாந்த்ரச் சாயம்—திண்ணமான காந்தியையுடையதும், சந்த்ரிகா உதாரஹாரம்—நிலாப்போன்றழகிய முத்து வடத்தையுடையதுமான ரங்கதர்ம்ந: பாஹ்வோ: மத்யம்—ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருமார்பானது, மே திய: ஸந்தாபம் சமயதி —என்னுடைய புத்தியிலுண்டான தாபத்தைத் தணிக்கின்றது.

* * * அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்விலே யீடுபட்டு அருளிச்செய்வதாமிந்த ச்லோகம். *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறையும் திருமார்பாகையாலே, குணலேசமின்றிக்கே தோஷமே வடிவெடுத்தவர்களான நம்பக்கலிலே இரங்கி மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலே புருஷகார க்ருத்யத்தைச் செய்து எம்பெருமான் பக்கலிலே சேர்ப்பிக்கவல்லவள் க்ஷணகாலமும் விச்லேஷியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமன்றோவிது! என்றநுஸந்தித்தவாறே ஸகலதாபங்களும் தீரும்படியாயிருக்குமென்னுமதை ஸ்வாநுபவ ப்ரகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறாராயிற்று. திருமார்பினழகை ஐந்து விசேஷணங்களினால் பேசுகிறார். [ஸ்ரீவத்ஸேந ப்ரதிதவிபவம்] * ஸ்ரீவத்ஸாங்கனென்றும் *திருமறுமார்பனென்றும் குலாவப்படுகின்ற பெருமாளுக்கு அந்த ஸ்ரீ வத்ஸம் திருமார்பிலே திகழுமாயிற்று. எம்பெருமானுக்குண்டான ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் அதுதான் நிதாநமாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். ஸ்ரீ வத்ஸம் 'அல்லது' திருமறுவென்பது மயிர்ச்சுழி. உலகத்திலும் சிலர்க்கு மச்சமிருக்கும்படிகண்டு "இதனால்தான் இவர்க்கு இத்தனை ஐச்வர்யம்" என்று சொல்வதுண்டிறே; இங்கும் அங்ஙனே யருளிச் செய்தபடி.

[ஸ்ரீபதந்யாஸ தந்யம்] பிராட்டியெழுந்தருளியிருப்பதனாலே தந்யமானது என்னாதே அவளுடைய பாதவிந்யாஸத்தாலே தந்யமானது என்றருளிச்செய்தது * வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி" [ஸ்ரீ தணரத் நகோசே] என்ற பட்டருடைய திவ்ய ஸூக்தியில் நோக்காலே. எந்த தெய்வம் பர தெய்வமோ? என்கிற விசிகித்ஸை வேதாந்தங் [உபநிஷத்துக்] களுக்கேயுண்டாகி ஒவ்வொரு தெய்வத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து வருமளவிலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமார்பிலே லக்ஷ்மீ பதலாக்ஷா லக்ஷணத்தைக் கண்டு 'இவனே தேவாதி தேவன்' என்றறுதியிட்டாயிற்றென்பது உதாஹ்ருதமான பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. ஆகவே எம்பெருமானுடைய திருமார்புக்குப் பிராட்டி. எழுந்தருளியிருப்பது மட்டும் ஏற்றமன்று, அவளுடைய திருவடியின் ஸம்பந்தமுமுண்டானது விலக்ஷணமான ஏற்றமென்றதாயிற்று.

[மணிவரருசா ரஞ்ஜிதம்] * குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும் திருமார்பு * என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினொளியாலே அதிசயிதமான சோபையையுடைத்தாயிற்று. இயற்கையான நீலநிறத்தோடே செந்நிறமான ஸ்ரீகௌஸ்துபகாந்தி சேரப்பெற்றதனாலேயுண்டான வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவித்தபடி. [தருணதுலஸீசித்ரயா வைஜயந்த்யா ஸாந்த்ரச் சாயம்] தோளிணை மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணை

மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயின் சோபையும் வனமாலையின் சோபையும் விரவி மிகுந்த வொளி பெற்ற தாயிற்று திருமார்பு. [சந்த்ரிகோதாரஹாராம்] " ஸந்தாபம் மே சமயதி" என்றதற்குப் பொருத்தமாக ஸாந்த்தரச் சாய மென்றும் சந்த்ரிகோ தாரமென்று மருளிச் செய்தவிது மிகவழகியது. ஸாந்த்ரச்சாயையையும் சந்த்ரிகையையும் கண்டவாறே ஸந்தாபம் தணியக் கேட்கவேணுமோ? சமயது என்கிற பாடம் புதியது. (6)

ஏகம் லீலோபஹிதமிதரம் பாஹுமாஜாநுலம்பம்
ப்ராப்தா ரங்கேசயிது ரகிலப்ரார்த்தநாபாரிஜாதம்,
த்ருப்தா ஸேயம் த்ருடநியமிதா ரச்மிபிர் பூஷணாநாம்
சிந்தாஹஸ்தீ ந்யநுபவதி மே சித்ரமாலாநயந்த்ரம். (7)

ரங்கே சயிது:—ஸ்ரீரங்கநாதனது, அகில ப்ரார்த்தநா பாரிஜாதம்—எல்லாருடையவும் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதில் கல்பவ்ருக்ஷம் போன்றதாய், லீலா உபஹிதம்—லீலார்த்தமாகத் தலையணையாகச் செய்து கொள்ளப்பட்டதான, ஏகம் பாஹும்—ஒரு வலத்திருக்கையையும், ஆஜாநுலம்பம் இதரம் பாஹும்—முழந்தாழ் வரையிலும் தொங்குகின்ற மற்றொரு இடத்திருக்கையையும், ப்ராப்தா—பற்றினதாய்க்கொண்டு, த்ருப்தா—செருக்குற்றதான, மே ஸேயம் சிந்தா ஹஸ்திநீ—எனது இந்த சிந்தனையாகிற யானைப் பேடையானது பூஷணாநாம் ரச்மிபி:—திவ்ய பூஷணங்களின் கிரணங்களாகிற கயிறுகளாலே, த்ருட நியமிதா ஸதீ—திடமாகக் கட்டப்பட்டதாய்க்கொண்டு, ஆலாந யந்த்ரம்—கட்டுந்தறியிலே கட்டுப்பட்டிருப்பதை, அநுபவதி—அநுபவிக்கின்றது; சித்ரம்—ஆச்சரியம்!

* * * பெரியபெருமாளுடைய இருதிருக்கைகளிலே தாம் ஆழங்காற்பட்டுப் பிணிப்புண்டிருக்கும்படியை ஒரு சமத்காரம் பொலியவருளிச் செய்கிறாரிதில். அகில ப்ரார்த்தநாபாரிஜாதம் என்னும் விசேஷணம் வாமதக்ஷிணங்களான இரண்டு திருக்கைகளிலும் அந்வயிக்கவுரியது. * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை * (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்கிறபடியே போதும்போதுமென்னும்படியாகவன்றோ திருக்கைகள் வேண்டுவார் வேண்டுவன கொடுப்பது. " அகிலப்ரார்த்தநா " என்பதை ஸமாநாதிகரணமாகவும் வ்யதிகரணமாகவும் கொள்ளலாம். எல்லாவிதமுமான ப்ரார்த்தனைகள் என்று கொண்டால் ஸமாநாதிகரணமாகக் கொண்டபடி. எல்லாருடையவும் ப்ரார்த்தனைகள் என்று கொண்டால் வ்யதிகரணமாகக் கொண்டபடி. இரண்டு வகையிலும் கருத்து ஒன்றேயாய்த் தேறும். * அர்த்திதார்த்தபரிதாநதீக்ஷிதங்களாயிறே திருக்கைகளிருப்பது.

இரண்டு திருக்கைகளில் ஒரு திருக்கை தலையணையாகக் கொள்ளப்பட்டும் மற்றொரு திருக்கை திருமுழந்தாளளவும் தொங்கவிடப்பட்டு மிருக்கும்படியை யதாவஸ்திதமாக முதல்பாதத்திலே யநுபவிக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே * கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேசயிதுருபதாநீக்ருதபுஜோ விநீசாதீசத்வாத் கடத இதி ஸம்ஸ்ப்ருச்ய வததி, நிஹீநாநாம் முக்க்யம் சரணமிதி பாஹுஸ் ததிதர: ஸ்புடம் ப்ரூதே பாதாம்புஜயுகளமாஜாநு நிஹித: * என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம். அதன் கருத்தையும் சிறிது விவரிப்போமிங்கு;— * அங்கைரந்தர் நிஹிதவசநைஸ் ஸூசிதஸ் ஸம்யகர்த்த: * என்கிறபடியே மௌநநியமம் கொண்ட

வர்களும் அங்க விந்யாஸ விசேஷமாத்ரத்தாலே அபிப்ராயஸூசநம் பண்ணுவ துண்டிறே; அதுபோல் பெரியபெருமாளுடைய இரண்டு திருக்கைகளும் ஊமைகளா யிருந்து சேஷ்டையினலேயே வக்தவ்யாம்சத்தை விளங்கச் சொல்லுகின்றனவாம். எங்ஙனே யென்னில், தலையணையாக அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு திருக்கை •யானது திருவபிஷேகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்குமிருப்பினலே 'ப்ரஹ்மருத்ரர் களுக்கும் தலைவரான நமக்கே [பெரியபெருமாளொருவருக்கே] இத்திருவபிஷேகம் பொருந்தும் என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். திருமுழந்தாளளவும் நீட்டிவைக் கப் பட்டிருக்கின்ற மற்றொரு திருக்கையானது திருவடியைத் தொட்டுக்கொண்டி ருக்குமிருப்பினலே ' இத்திருவடியிணையே தாழ்ந்தார்க்குத் தக்கபுகலிடம் ' என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். ஒரு திருக்கை பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித்தரக்கட வதாயும் மற்றொரு திருக்கை ஸௌலப்யத்தைக் கோட்சொல்லித் தரக்கடவதாயு மிராநின்றதென்கை.

[ப்ராப்தா த்ருப்தா ஸேயம் மே சிந்தாஹஸ்திநீ] உலகில் பெரிய கையைப் பற்றினர்க்குச் செருக்கு உண்டாவது ஸஹஜமிறே. தம்முடைய சிந்தனை பெரிய பெருமாளுடைய இரண்டு திருக்கைகளையும் பற்றிக்கொண்டபடியாலே செருக்குற்ற தாம்; 'மஹாபுருஷ ஹஸ்தாவலம்பம் பெற்றவெனக்கு என்னகுறை ?' என்று கொண்டிருக்கையே செருக்காம். செருக்குற்றவன் ஒருவர் கையிலும் பிடிபடாமல் துள்ளித் துள்ளித் திரிவனன்றே; அப்படியே ஸ்ரீ ரங்கநாத ஹஸ்தாவலம்பபலத்தி னலே செருக்குற்ற தம்முடைய சிந்தனையும் துள்ளித் திரியப் புக்கவாறே அங்ஙனம் திரியவொண்ணுதபடி கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாம்; அங்ஙனம் கட்டுப்படுத்தின பரி கரம் எதுவென்னில் ; [பூஷ்ணநாம் ரச்மிபி:] ரச்மி யென்று கிரணத்திற்கும் கயிற் றுக்கும் பெயர். கயிறுபோன்ற கிரணங்களிலே யென்று ச்லிஷ்டரூபகம் கொள்க. தம்முடைய சிந்தனை பெரிய பெருமாளுடைய திருவாபரணங்களி னெளியிலே திகைப்புண்டு நின்றது என்றவாறு. இந்த சமத்காரோக்திக்கு அநுகுணமாகவே சிந்தாஹஸ்திநீ என்று தம்முடைய சிந்தனையை ஒரு யானைப் பேடையாக ரூபித் துப் பேசினது. .... (7)

ஸாபிப்ராயஸ்மிதவிகஸிதம் சாருபிம்பாதரோஷ்டம்
துக்காபாயப்ரணயிநி ஜநே தூரதத்தாபிமுக்யம்,
காந்தம் வக்த்ரம் கநகதிலகாலங்க்ருதம் ரங்கபர்த்து:
ஸ்வாந்தே காடம் விலகதி மம ஸ்வாகதோதார நேத்ரம். (8)

ஸாபிப்ராய ஸ்மித விகஸிதம்—கருத்தோடு கூடின புன் முறுவலாலே உல் லஸி தமாயும், சாரு பிம்ப அதர ஓஷ்டம்—அழகிய கொவ்வைக்கனி போன்ற கீழு தடு மேலுதடுகளை யுடையதாயும், து:க்க அபாய ப்ரணயிநி ஜநே—ஆர்த்திகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள விருப்பமுள்ள ஜனங்கள் விஷயத்தில், தூர தத்தஆபிமுக்யம்— வெகுதூரத்திலிருந்தே ஆபிமுக்யமளிப்பதாயும், கநக திலக அலங்க்ருதம்— ஸுவர்ண திலகத்தினலே அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும், காந்தம்—மநோஹரமாயும், ஸ்வாகதா உதார நேத்ரம்—நல்வரவைத் தெரிவிக்கின்ற கம்பீரமான திருக்கண்களை யுடையதாயுமிருக்கின்ற, ரங்கபர்த்து: வக்த்ரம்—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமுக மண்டலமானது, மம ஸ்வாந்தே—எனது உள்ளத்தினுள்ளே, காடம் விலகதி—ஆழ ஆழ்கின்றது.

பெரிய பெருமாளுடைய ஸ்மிதவிகாஸம், அதரோஷ்டங்கள், திலகம், திருக்கண்கள் ஆகியவற்றைத் தனித்தனி யநுபவித்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருச்லோகம் இட்டருளலாமாயினும் ஸம்க்ஷேப ருசியாலே இவற்றையெல்லாம் திருமுகமண்டல மாகிற ஓரவயவத்திலே சேர்த்து ஓரேச்லோகத்தினால நுபவிக்கிறார். * வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும் மூக்குமிருந்தவா காணீரே * என்பன போன்ற பல பாசுரங்களுண்டிறே இப்புடையில். அபிமத ஜநதர்சநானந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவிழுகின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸத்தை முதல் விசேஷணத்தினால் அநுபவித்தாராயிற்று. உள்ளுண்டான அபிப்ராயமெல்லாம் ஸ்மிதத்திலேயே தோற்றநின்றபடியாலே [ஸாபிப்ராய] என்றது. *வாலியதோர் கனிகொல் வினையாட்டியேன் வல்வினை கொல்! கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன், நீல நெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான் தொண்டைவாய் * என்னலாம் படியான திருவுதடுகள் இருந்த ஸந்நிவேசத்தை [சாருபிம்பாதரோஷ்டம்] என்றநுபவித்தபடி. (சாரு) என்பதைத்தனியே பிரித்து முகத்திற்கு விசேஷணமாக்குவாருமுளர். அது வக்த்ரு விவக்ஷிதமாயிரா தென்க.

[தூரதத்தாபிமுக்ய்யம்] தன்னைக் காண வருமவர்களுக்குக் காட்சி கொடாதே —நித்ராதி ஸ்நாதி புங்க்தே சலதி கசபரம் சோஷயதி அந்தராஸ்தே தீவ்யத்யக்ஷைர் ந சாயம் கதிதுமவஸரோ பூய ஆயாஹி யாஹி.'' என்று சொல்லி வெருட்ட வாசலிலே ஆள் வைத்திருக்கும் துஷ்ப்ரபுவைப் போலன்றிக்கே, ஆர்த்தியோடு வரும் பக்தர்களை நெடுந்தூரத்திலிருந்தே குளிரக் கடாக்ஷித்து உத்ஸாஹ மூட்டவற்றயிருக்கை. * அண்ணா வடியேனிடரைக் களையாயே * என்றும் * நெடியா யடியேனிடர் நீக்கே* என்றும்சொல்லிக்கொண்டு தம்முடைய இடர்களைப் போக்கிக்கொள்ள விருப்பமுடைய வடியார் பக்கலிலேயாயிற்று இங்ஙனே இருப்பது. ஜநே என்கையாலே இன்னாரினையாரென்று வாசி பாராமே விஷயீகரிக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [கநக திலகாலங்க்ருதம்] கஸ்தூரீ திலகம் போலே கநக திலகமும் ஸமயபேதத்தாலுண்டாயிருக்கும் [ஸ்வாகதோதார நேத்ரம்] * கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய திருக் கண்களானவை அடியார்களை வருக வருக வருகவிங்கே யென்று அன்புட னழைப்பனபோலே யிராநின்றன வென்கை. (8)

மால்யைரந்தஸ் ஸ்திரபரிமலைர் வல்லபாஸ்பர்சமாந்யை:
குப்யச்சோலீவசநகுடிலை: குந்தலை: ச்லிஷ்டமூலே,
ரத்நாபீடத்யுதிசபலிதே ரங்கபர்த்து: கிரீடே
ராஜந்வத்யஸ் ஸ்திதிமதிகதா வ்ருத்தயச் சேதஸோ மே. (9)

அந்த: மால்யை:—உள்ளே அணியப்பட்டிருக்கின்ற மலர்மாலைகளினால், ஸ்திர பரிமலை: —நீடித்திருக்கின்ற நறுமணத்தையுடையனவும், வல்லபா ஸ்பர்ச மாந்யை: —பிராட்டிமாருடைய கரஸ்பர்சத்தாலே சிறப்புப் பெற்றனவும், குப்யத் சோலீ வசந குடிலை: —கோபங்கொண்ட சோழ நாட்டு மாதர்களின் வார்த்தைபோலே கௌடில்ய முடையனவுமான, குந்தலை: —திருக்குழல்களோடே, ச்லிஷ்ட மூலே— ஸம்பந்தம் பெற்ற மூலப்ரதேசத்தையுடையதாய், ரத்ன ஆபீடத்யுதிசபலிதே— நவரத்தினங்களிழைத்த உச்சிப்பட்டையின் ஒளிகளினால் நாநாவர்ண முடையதாக ஆக்கப்பட்ட, ரங்கபர்த்து: கிரீடே— ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவபிஷேகத்தில், மே

சேதஸ: வ்ருத்தய: —அடியேனுடைய மநோவ்ருத்திகளானவை, ஸ்திதிம் அதிகதா:— நிலைபெற்றனவாகி, ராஜந்வத்ய: (அபூவந்)—கட்டுக்கு அடங்கினவாயின.

* * * தம்முடைய சித்தவ்ருத்தியானது பெரிய பெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்திலே யூன்றி, இதுவரையிலிருந்த நின்றவாநில்லாமையைத் தவிர்த்துக் கொண்டபடியை யருளிச்செய்கிறுரிதில். திருவபிஷேகத்திற்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டருளுகிறுர்—குந்தலை: ச்லிஷ்டமூலே என்றும் ரத்நாபீட த்யுதி சபலிதே என்றும். முதல் விசேஷணத்திற்கு உள்ளீடான குந்தலங்களுக்கு மூன்று விசேஷணங்களுள்ளன. மால்யை: என்பது ஸ்வயம் சேஷ்யம்; ஹேதௌ த்ருதீயா என்று கொள்வது. ஸ்திர பரிமளத்வத்திற்கு இது ஹேதுவாயிருக்கிறபடி. * சுடர்முடி மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் * என்கிறபடியே திருமுடி மீதும் நறுமணம் மிக்க மாலைகளை யணிந்துகொண்டிருப்பதனுலே திருக்குழற் கற்றையினுள்ளே திவ்யபரிமளம் ஒருநாளும் விச்சேத மடையாமலிருக்கிறதாயிற்று. * களிமலர்த் துழாயலங்கல் கமழ்முடியன் * என்ற திருவாய்மொழி யநுஸந்தானம் புறவெள்ளமிட்டபடி. [வல்லபாஸ்பர்சமாந்யை:] * கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வனுகையாலே அந்த ஸ்ரீ பூமி நீளா தேவிகள் குழல்வாரி முடிக்கும் பணியிலே யூன்றியிருப்பதை யநுஸந்தித்து அவர்களின் கரஸ்பர்சத்தாலே பெருமை பெற்றபடியை யருளிச் செய்தாராயிற்று. வல்லபா சப்தத்தாலே ஆண்டாளை விவக்ஷித்து, அவள் சூடிக் களைந்த மாலையைச் சூடினமையாலே பெருமைபெற்றதென்று சிலர் கூறுவர்; இது சுவைமிக்க பொருளே யாயினும் வக்தாவுக்கு இது விவக்ஷிதமென்று கொள்வதற்கீடான சப்த ஸந்நிவேசமில்லை. நலிந்து கொள்ளில் கொள்ளலாம். நிருபபதமான ஸ்பர்ச சப்தம் கரஸ்பர்சத்தையே இயல்பாகச் சொல்லக்கடவது.

[குப்யச் சோளீவசநகுடிலை:] உத்தமகேச பாசங்களுக்குக் கௌடில்யத்தை உத்கர்ஷமாகச் சொல்லுவதுண்டிறே. வளைந்து மடிந்திருப்பதுதான் கௌடில்யமென்பது. இதற்கு ஏதத் ஸமாநாகாரமான ஒரு மூர்த்த பதார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுமல் *குப்யச் சோளீவசந குடிலை:* என்று விலக்ஷணமாகவருளிச் செய்தவிது மிகமிக ரஸிக்கத்தக்கது. குந்தலத்திலுள்ள கௌடில்யம் கண்ணுலே காணத்தக்கதாயிருக்கும்; உக்திகளிலுள்ள கௌடில்யம் அப்படிக் கண்ணுலே காணத்தக்கதன்று; அதன் ஸ்வரூபமும் இத்தகையதன்று. ஆகவே குந்தலநிஷ்ட கௌடில்யத்திற்கு குப்யச் சோலீவசநநிஷ்ட கௌடில்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறியது கேவலம் சப்தத: என்று கொள்ளக்கடவது. குப்யச் சோலீ வசனமும் குடிலம், அரங்கனுடைய திருக்குழல்கற்றையும் குடிலம் என்று இங்ஙனே சப்தத: சொல்லக் குறையில்லை யென்றுணர்க இங்கே ஒரு ஐதிஹ்யம் ர்ணபரம்பராப்ராப்தமானதுண்டு; (அதாவது) தேசிகன் முதன் முதலாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக் கெழுந்தருளின போது அங்கு ஒருவரும் பரிசிதரில்லாமையினுலே ஒரு திருமாளிகையிலே புகுந்து "இங்கே என்னுடைய ஸாமக்ரிகளை வைத்துவிட்டுத் திருக்காவேரிக்குப் போய்வருகிறேன்; சிறிது அவகாசம் தரலாமோ?" என்று கேட்க அத்திருமாளிகையிலிருந்த பெண்பிள்ளை ஸ்வாமியின் ப்ரபாவத்தை யறியாதவளாகையாலும் * ந விஷேண ந சஸ்த்ரேண நாக்நிநா ந ச ம்ருத்யுநா, அப்ரதிகார

பாருஷ்யா: ஸ்த்ரீபிரேவ ஸ்த்ரிய: க்ருதா: * என்னும்படியான ஸஹஜக்ரௌர்யத் தாலும் வடுக்கென்று சில வார்த்தைகள் சொல்ல, உடனே ஸ்வாமி அவ்விடம்விட்டு அகன்று போயினர். அப்பெண்பிள்ளையின் வசந கௌடில்யம் திருவுள்ளத்திலேயே ஊறிக் கிடந்ததனுல் அது இந்த ஸ்துதியில் நல்ல ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ம்ருதமாகி இங்ஙனே விநியோகிக்கப்பட்டதென்று. சோளீ என்றது சோழநாட்டுப் பெண் பிள்ளைகள் என்றபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குழல்கற்றையின்மீது அணியப் பட்டது திருவபிஷேகம் என்ற கருத்தில் "குந்தலே: ச்லிஷ்டமூலே" என்றது.

திருவபிஷேகம் இன்னமும் எங்ஙனே யிராநின்றதென்ன, [ரத்நாபீடத்யுதி சபளிதே] கிரீடத்தின்மீது சாத்தப்பட்டுள்ள ரத்நமயமான வொரு சிகாபரணம் ரத்நாபீடமெனப்படுகிறது. அதினின்று பரம்பின நாநாவர்ண கிரணங்களினுலே சபளிதமாயிராநின்றதாம். இப்படிப்பட்ட [ரங்கபர்த்து: கிரீடே] ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய திருவபிஷேகத்திலே [ஸ்திதிம் அதிகதா: மே சேதஸோ வ்ருத்தய:] *பரந்த சிந்தை யொன்றி நின்று * என்று திருமழிசைப் பிரானருளிச் செய்கிறபடியே கண்ட விடமெங்கும் கால் தாழ்ந்து திரிந்துழன்று கொண்டிருந்த என்னுடைய சேதோ வ்ருத்திகளானவை இப்போது அணியரங்கனுடைய * கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித் தாலொத்த நீண்முடியிலே ஊன்றி நின்றதாகி—வேறு போக்கிடமற்றதாகி. [ராஜந்வத்ய: அபூவந்] அராஜகமாயிருக்குமிருப்புத் தவிர்ந்த தென்றபடி. அராஜகமான விடத்தில் தானே கேட்பாரற்றுப் பட்டி மேய்ந்து திரியலாகும். ஸராஜகமான விடத்தில் அப்படி ஸ்வச்சந்த விஹாரம் செய்ய முடியாதன்றே. ஆகவே தம்முடைய சித்த வ்ருத்தியின் ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் தவிரும்படி பண்ணிற்றுத் திருவரங்கநாத னுடைய திருவபிஷேக மென்றுராயிற்று. (9)

பாதாம்போஜம் ஸ்ப்ருசதி பஜதே ரங்கநாதஸ்ய ஜங்காம்
ஊருத்வந்த்வே விலகதி சநைரூர்த்வமப்யேதி நாபிம்,
வக்ஷஸ்யாஸ்தே வலதி புஜயோ: மாமிகேயம் மநீஷா
வக்த்ராபிக்யாம் பிபதி வஹதே வாஸநாம் மௌலிபந்தே. (10)

மாமிகா இயம் மநீஷா—என்னுடையதான இந்த புத்தியானது, ரங்கநாதஸ்ய—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, பாத அம்போஜம் ஸ்ப்ருசதி—திருவடித்தாமரையை அவகாஹிக்கின்றது; ஜங்காம் பஜதே—(பிறகு) திருக்கணைக்காலை பக்தியுடன் ஸேவிக்கின்றது; ஊருத்வந்த்வே சநை: விலகதி—(பிறகு) திருத்துடையிணையில் மெதுவாக ஊன்றுகின்றது; ஊர்த்வம் நாபிம் அப்யேதி—(பிறகு) மேலே திருநாபியை யணுகாநின்றது; வக்ஷஸி ஆஸ்தே—(பிறகு) திருமார்பிலே தங்குகின்றது; புஜயோ: வலதி—புஜங்களிலே சுழலமிடுகின்றது; வக்த்ர அபிக்யாம் பிபதி—திருமுக மண்டலத்தின் சோபையைப் பருகுகின்றது; மௌலிபந்தே வாஸநாம் வஹதே—சிகா பந்தத்திலே திடமான ஸம்ஸ்காரத்தை வஹிக்கின்றது.

* * * கீழ் ஒன்பது ச்லோகங்களினுல் ஒவ்வொரு திவ்யாவயவத்தின் சோபையையும் தனித்தனியே அநுபவித்துப் போந்தவர், அங்ஙனே ப்ரத்யேக மநுபவித்த ஸகலாவயவங்களினுடையவும் அழகை இதில் ஒரு சேரவநுபவித்து இனியராகிறுர். திருவாய்மொழியில் * ஏழையராவியுண்ணுமென்கிற பதிகத்திலே திருக்கண், திருமூக்கு, திருவதரம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், திருச்செவி, திருநுதல் என்னுமவய

வங்களைத் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பாட்டாலேயநுபவித்து, * கோளிழைத் தாமரையுமென்கிற எட்டாம்பாட்டில் கீழநுபவித்த அவயவங்களையெல்லாம் ஒரு சேரத்திரட்டி யநுபவித்தாரிறே. அவ்விடத்து ஈட்டில் நம்பிள்ளை ரஸகனமாக அவதாரிகையிட்டருளினர்; எங்ஙனேயென்னில்;— " அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, சத்ருக்கள் வந்து முடுகினவாறே ஒன்றாகத்திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போல தனித்தனியே நலிந்த அழகுகளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்" என்று; அவ்விடம் ஆழ்வார் நலிவுபடுகிறவிடமாகையாலே அங்கு அங்ஙனே சொல்லவேண்டிற்று. இங்கு நலிவுபடுகையன்றிக்கே ✳ ஸம்ப்ரீணாதி ✳ என்றும் * நிர்விசதி * என்றும் உகந்து சொன்னவிடமாகையாலே பரமப்ரீதியோடே அநுபவம் செல்லாநின்றபடி.

திருவடிதொடங்கித் திருமுகமண்டலத்தளவும் முக்க்யமான திவ்யாவயவங்களிலே திருவுள்ளமீடுபடுகிறபடியை அருளிச்செய்து போருகிறார். திருவடித் தாமரையிலே நன்றாகப்படிந்தால் * தாள் கண்டார்தாளே கண்டார் * என்றபடி அவ்வநந்தபோக அவகாசமிராதாகையாலே [பாதாம்போஜம் ஸ்ப்ருசதி] என்றார். திருவடியில் ஸ்பர்சமாத்ரமேயாயிற்று. [ஜங்காம் பஜதே] ப்ரீதிபூர்வக ஸேவநம் சொன்னபடி. ஆரம்பத்தில் ஜங்கையிலீடுபட்டுப் பேசுகையில் ✳ மதாத்மா—ரங்க பர்த்து: ஜங்காம் த்ருஷ்ட்வா ஜநநபதவீ ஜாங்கிகத்வம் ஜஹாதி * என்று சொன்னவரர்கையாலே ஸம்ஸார விமோசனம் பண்ணிவைத்த விடத்திலே பத்திபண்ண ப்ராப்தமிறே. [ஊருத்வந்த்வே சநை: விலகதி.] திருத்துடையிணையில் மெதுவாகப் படிகின்றதாம். கீழே திருத்துடையிலீடுபடும்போது * கமலாபூமி நீலோபதாநம் * என்று சொன்னவராகையாலே திருவடிவருடின தேவிமார்கள் ச்ரமத்தினாலே அயர்ந்து கண்வ்ளர்ந்தருளுமிடத்திலே நித்ராபஞ்ஜகமாகக் கோலாஹலம் பண்ணாதே மெதுவாக வர்த்திக்கிறதென்கிறார். [நாபிம் ஊர்த்வம் அப்யேதி.] கம்பீரமான திருநாபியானது மிகப்பெரிய சுழிபோன்றிருக்கையாலே அங்கு அணுகுவதற்கு அஞ்சி சுற்றி வலம் வந்து மேலெழச் செல்லுகிறபடி. [வக்ஷஸி ஆஸ்தே.] திருமார்பு திருத்தாயாருறையுமிடமாகையாலே அங்கு நிர்ப்பயமாக விச்ராந்தி பெறுகின்றதாயிற்று. [வலதி புஜயோ:] திருத்தோள்களுக்கடுத்தபடி திருமுக மண்டலமன்றோவுள்ளது; அதுதன்னிலே அநுபாவ்ய விஷயங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கையாலே விலக்ஷணமான அவ்வநுபவம் உடனே ப்ராப்தமாகப் போகிறதென்னும் குதூஹலாதிசயத்தினாலே, வண்டுகள் தாமரை மலரினுள்ளே ஸஹஸா இறங்காதே மேலே சுழலமிடுமாபோலே இங்கும் புஜபரிஸரத்திலே சுழலமிடுகின்றபடி.

[வக்த்ராபிக்ர்யாம் பிபதி] திருத்தோள்களிலே சுழலமிட்டதனாலுண்டான விடாய்தீர " லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ " என்றாப்போலே திருமுகமண்டல சோபையைப்பருகி விடாய்தீர்ந்தபடி. * ஹரிஸரஸி விகாஹ்யாபீய தேஜோஜலௌகம் பவமருபரிகிந்ந: கேதமத்ய த்யஜாமி * என்ற முகுந்தமாலா ச்லோகத்தை இங்கே நினைப்பது. [மௌலிபந்தே வாஸநாம் வஹதே.] ✳ முற்றவிம் மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர் முடிக்கே ஒற்றுமைக்கொண்ட துள்ளம் ✳ என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரம் இங்ஙனே வடிவெடுத்தபடி. ... ... (10)

காந்தோதாரை ரயமிஹ புஜை: கங்கணஜ்யா கிணங்கை:
லக்ஷ்மீதாம்ந: ப்ருதுல பரிகை: லக்ஷிதாபீதி ஹேதி:,
அக்ரே கிஞ்சித் புஜகசயந: ஸ்வாத்மநைவாத்மநஸ் ஸந்
மத்யேரங்கம் மமச ஹ்ருதயே வர்த்ததே ஸாவரோத:. (11)

இஹ—இத்தலத்திலே, காந்த உதாரை:— அழகியவாயும் உதாரங்களாயும் கங்கண ஜ்யா கிண அங்கை: — கரபூஷணங்கள் போன்ற நாணித்தழும்பின் சுவடு உடையனவாயும், லக்ஷ்மீ தாம்ந: ப்ருதுல பரிகை:—பெரிய பிராட்டியாருடைய லீலாக்ருஹமான திருமார்புக்குப்பருத்த சேமக்காப்பு போன்றவையாயுமுள்ள புஜை: — புஜங்களினாலே, லக்ஷித அபீதி ஹேதி:—அபயமளிக்கும் திவ்யாயுதங்களை யுடையவரான, அயம் புஜகசயந:—இப்பெரிய பெருமாள், கிஞ்சித் அக்ரே—சிறிது முன்னே, ஸ்வாத்மநைவ ஆத்மந: ஸந்—தாமே தம்மில் தோன்றி/நின்று [மூலமூர்த்தியில் நின்று தோன்றின உத்ஸவ மூர்த்தியாய் நின்று என்றபடி.] ஸாவரோத:— பெரிய பிராட்டியாரோடுங் கூடியவராய், மத்யேரங்கம்—ஸ்ரீ ரங்கமத்யத்திலும், மம ஹ்ருதயே ச—என்னுள்ளத்தினுள்ளும், வர்த்ததே—எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

* * * கீழ் ச்லோகங்களெல்லாம் மூல மூர்த்தியான பெரிய பெருமாளை யநுபவித்துப் பேசினவை; இந்த ச்லோகத்தினால் நம்பெருமாளான உத்ஸவ மூர்த்தியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறபடி. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்திலே *ஸ்ரீரங்காந்தர் மந்திரம்* என்னும் அறுபதாவது ச்லோகத்தினால் கர்ப்பக்ருஹத்தை யநுபவித்து, அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களினால் பாதஸம்வாஹிநிகளையும் சாமரக்ராஹிணிகளையும் தொழுது, அதற்குமேல் *உத்புல்லபங்கஜதடாகமிவ* என்கிற அறுபத்து மூன்றாம் ச்லோகம்முதல் பதினான்கு ச்லோகங்களினால் உத்ஸவமூர்த்தியை யநுபவித்து, பிறகு *ஸ்வபணவிதாநதீப்ரேத்யாதியாலே பெரிய பெருமாளுடைய அநுபவத்திலே செல்லுகிறார். ஆழ்வார்களும் மற்றுள்ள ஆசார்யர்களும் மூலமூர்த்தியென்றும் உத்ஸவமூர்த்தியென்றும் பிரித்துக் காட்டாதே பொதுவாக அநுபவித்துப் போருவர்கள். ஆனாலும் பெரும்பாலும் பெரிய பெருமாளநுபவமேயாயிருக்கும். இந்த ச்லோகத்தில் "கிஞ்சிதக்ரே ஸ்வாத்மநைவ ஆத்மநஸ்ஸந்" என்றது உத்ஸவ மூர்த்தியையே. மூர்த்தி பேதமாகக் காணப்பட்டாலும் உண்மையில் தாமே தம்மில்நின்று வெளிப்பட்டு நிற்கிறபடியாகையாலே பேதமில்லாமையைக் காட்டினபடி.

கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்...அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேய மாயனார் என்ற பாண்பெருமாளருளிச் செயலில் நோக்காகப் பூர்வார்த்தமருளிச் செய்தபடி. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய புஜங்களுக்கு மூன்று விசேஷணங்களிட்டருளுகிறார் காந்தோதாரை:, கங்கண ஜ்யாகிணங்கை:, லக்ஷ்மீதாம்ந: ப்ருதுலபரிகை: என்று. *அலம் புரிந்த நெடுந்தடக்கையாகையாலே காந்தோதாரை: என்றது. *சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்கசைச் சுபைச் சதுர்ப்பிராஜாநுவிலம்பிபிர் புஜை:* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும்' *ஜ்யாகிணாங்க பரிகர்மதர்மிஞோ:பாந்தி ஸுந்தரபுஜஸ்ய பாஹவ:* என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியையுமடியொற்றி *கங்கணஜ்யா கிணங்கை:* என்றது. *தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாம் அங்கை* என்ற பொய்கையார் பாசுரம் இவற்றுக்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கும். விபவாவதாரங்களிலுண்டான நாணித்தழும்பு அர்ச்சையிலும் அநுவர்த்திக்கிறபடி.

[லக்ஷ்மீதாம்ந: ப்ருதுலபரிகை:] *பூவார் திருமாமகள்புல்கிய மார்பனுகை யாலே பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கோயில் கட்டணமான திருமார்புக்கு மிகப் பெரிய சேமக்காப்பு சாத்தினுப்போலேயிரா நின்றனவென்கை. இப்படிப்பட்ட திருக் கைகளில் பூவேந்தினுற்போலே திவ்யாயுதாழ்வார்களை ஏந்திக்கொண்டு மங்களா சாஸநபரர்களுக்கு அச்சங்கெடுப்பவர் அணியரங்கர் என்கிறது லக்ஷிதாபீதிஹேதி: என்பதனுல். இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமாளும் நம் பெருமாளும் பிராட்டியா ரோடு கூட ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் மட்டும் எழுந்தருளியிருக்கவில்லை, என்னுள்ளத் துள்ளும் உறைகின்ருர் என்ருராயிற்று. இது ஸம்ஸித்த யோகஸ்திதியைச் சொன் னபடி. ... ... (11)

ரங்காஸ்தாநே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதாசேஷசித்தே
வித்வத்ஸேவா விமலமநஸா வேங்கடேசேந க்லிப்தம்,
அக்லேசேந ப்ரணிஹிததியாம் ஆருருக்ஷோ: ரவஸ்தாம்
பக்திம் காடாம் திசது பகவத்த்யாந ஸோபாநமேதத். (12)

ரஸிக மஹிதே—ரஸிகர்களால் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற விடமாயும், ரஞ்சித அசேஷ சித்தே—எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்தை யும் உகப்பித்ததாயுமிருக்கின்ற, ரங்க ஆஸ்தாநே—திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே, வித்வத்ஸேவா விமலமநஸா— வித்வான்களை யடிபணிந்து மனத்தூய்மை பெற்றவரான, வேங்கடேசேந—ஸ்ரீமத் வேங்கடாநாதார்யராலே, க்லிப்தம்—இயற்றப்பட்டதான, ஏதத் பகவத்த்யாந ஸோபாநம்—பகவத்த்யாந ஸோபாந மென்னுமிந்த ஸ்துதியானது, ப்ரணிஹித தியாம் அவஸ்தாம் அக்லேசேந ஆருருக்ஷோ:—ஸமாஹிதமநஸ்கர்களின் நிலைமையை எளிதாக அடையவிரும்புமவனுக்கு, காடாம் பக்திம் திசது—ஆழ்ந்த பக்தியை அளித்திடுக.

* * * இந்த ஸ்துதிக்ருதிக்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருரிதில். இதற்கு ஸோபாநமென்று திருநாமமிட்டதற்குப் பொருத்தமாகப் பலனுரைக்கப்பட்டது. கீழிருந்து மேலே ஏற நினைப்பார்க்கு ஸோபாநம் [படிக்கட்டு] உதவும்; ஸ்துதி ரூப மான இந்த ஸோபாநமும் யோகஸித்தியிலே ஆருருக்ஷுக்களுக்கு உதவுமென்கிறது. 'ஆருருக்ஷோ:' என்று ஜாத்யேகவசநம். ஜநஸ்ய என்று பூரித்துக் கொள்வது.

ஸ்வாமிதேசிகன் *முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாங்கச்சிதன்னில் திருவவ தரித்து *அடியவர்க்கு மெய்யனுகிய தெய்வநாயகன் திருப்பதியான திருவயிந்திர புரத்திலே வெள்ளைப்பரிமுகருடையவும் வைநதேயருடையவும் நிரவக்ரஹாநுக்ர ஹத்தைப் பெற்று *க்வசந ரங்க முக்க்யே விபோ பரஸ்பரஹிதைஷிணும் பரிஸ ரேஷு மாம் வர்த்தய* [அபீதிஸ்தவே] என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படி பரஸ் பரஹிதைஷிகளாய் ரஸிகர்களான வித்வத்ஸார்வபௌமர்கள் வாழுமிடம் திருவ ரங்கம் பெரிய கோயிலென்று திருச்செவிசாத்தி மஹத்தர்ன அபிநிவேசத்தோடே அங்கேற வெழுந்தருளி ரஸிகவித்வதாசார்ய பாதபரிஸரத்திலே *தத் வித்தி ப்ரணி பாதேந ப்ரிப்ரச்நேந ஸேவயா* என்ற கீதாசார்யோபதேசக் கட்டளையிலே ஸேவை பண்ணி விஹதகல்மஷ சேமுஷீகரானபடியைப் பூர்வார்த்தத்திலே யதாவஸ்தித மாக அருளிச்செய்தாராயிற்று. "வித்வத் ஸேவா" என்ற விடத்திலே ப்ரதிபாதிதர்

களான ஸ்ரீரங்கஸ்தல நித்யவாஸி வித்வான்கள் ரஸிகர்களாயும் அசேஷ சித்தரஞ்ஜகர்களாயு மிருந்தார்களென்கிற கருத்தைக்காட்டும் "ரஸிக மஹிதே" "ரஞ்ஜிதா சேஷசித்தே" என்கிற ஸ்ரீரங்கஸ்தலவிசேஷணங்கள்.

அக்லேசேந என்னும் பதம் 'க்லப்தம்' என்பதிலும் அந்வயிக்கலாமென்று சிலர் கருதக்கூடுமாயினும் அதில் சுவையில்லையென்று விடுக்க. அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேத மேதுக்கு? அந்வயக்லேசமுமுண்டே.

நாலாவது பாதத்தில் திசதி என்றும் பாடமுண்டு. பவிஷ்யந்தாகச் சொல்லாதே வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது தேற்றத்தாலே. (12)

இந்த ஸ்துதி முழுவதும் மந்தாக்ராந்தாவ்ருத்தம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸோபார்ந தீபிகையென்கிற
பகவத் த்யாந ஸோபாநவுரை முற்றிற்று.